

Man havde haft Haab om, at denne Ordning skulde have været en kommerciel Hjælp til det danske Erhvervsliv, men det synes, som om man fra alle Sider er enig om, at den ikke i den Grad formaar — og maaske heller ikke kan paa Grund af Opgavens Størrelse o. s. v. — at naa saa langt, at den kan blive til Gavn for den enkelte Industri og mere detailmæssigt behandle Forholdene. Derfor tvivler jeg ikke om, at naar Ministeriet stiller et saa beskedent Forslag som at give $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. ud til Undersøgelse af nye Afsætningsmuligheder, vil Tingene i Overensstemmelse med, hvad der er sket ogsaa for Landbruget ved mangfoldige Lejligheder, vise Industrien dette Hensyn.

Angaaende dette Afsnit om Industrien skal jeg endelig nævne Bestemmelsen i § 9 om en Ændring i Loven om Indkomstskat, hvorefter den ændres saaledes, at Selskaberne, der nu skal betale Indkomstskat af $\frac{3}{4}$ af det, de henlægger til Reservefonden, fremtidig kun skal betale af Halvdelen. Det er et Forslag, der skal opmuntre Selskaberne til at konsolidere sig saa meget som muligt.

Tilbage har jeg kun at nævne § 15, som er, om jeg saa maa sige, Nødhjælpen, hvor alt det andet ikke slaar til. Den angaar de store offentlige Arbejder, der skal sættes i Gang. Tallene paa arbejdsløse er store, og selv om det høje Ting gaar med til det andet, som er foreslaaet, saa er Situationen for Øjeblikket saaledes, at der med 50 000 arbejdsløse maa handles hurtigt og hurtigt sættes noget i Gang, og derfor har man stillet Forslag om, at der stilles 16 Mill. Kr. til Raadighed for Kommuner og statsunderstøttede private Institutioner og undtagelsesvis andre, og at af disse 16 Mill. Kr. kun de 10 Millioner skal kunne benyttes til andet end Nødhjælpsarbejder, de 6 Millioner er altsaa reserveret Nødhjælpsarbejder.

Jeg vil gerne benytte Lejligheden til at protestere mod den ejendommelige, ufine Maade, hvorpaa Venstrepressen agiterer mod de Forslag og Foranstaltninger, der foreslaas fra Regeringens Side. I „Aalborg Amtstidende“ for i Fredags staaer der følgende, som jeg haaber, Formanden vil give mig Tilladelse til at oplæse: „For nylig oplystes det gennem det af Socialministeren nedsatte „Arbejdsudvalg“, at der for de 8 Mill. Kr.'s Laanetilskud, der bevilgedes i Fjor, til Arbejdsløshedens Bekæmpelse, kun var opnaaet Beskæftigelse for 2 000 Arbejdere i et Aar. Det vil sige, at Staten har maattet indskyde omtrent 4 000 Kr. om Aaret for hver Mand, der er blevet

beskæftiget. Der skal et godt Bryst til at komme og foreslaa Tilskudspolitikken fortsat efter et saadant Resultat“. Ærede Medlemmer ved, at det, der her er Tale om, er, at Staten ydede Laan til Kommunerne til Igangsættelse af Arbejder. Det smukke Udryk, at Staten har maattet indskyde 4 000 Kr., skal læses af de naive Læsere, som om man har givet et Tilskud paa 4 000 Kr. for hver Arbejder. Staten har overhovedet ikke — og kommer neppe til det — givet en eneste Øres Tilskud. Det offentlige faar formentlig ikke det mindste Tab af de Arbejder, det har foretaget, men det er paa den Maade, at man søger at modarbejde de Foranstaltninger, der foretages fra Regeringens Side. De 8 Mill. Kr. — det er ikke en Gang 8 Millioner, der er brugt, men det er lige meget — er ydet som Laan, og end ikke Renterne af disse Laan vil give Tab, de betales af Kommunerne, og jeg gaar ud fra, at Kommunerne har faaet Værdi for det, de har udført. Det er den Maade at agitere paa, som skaber Klassehad her i Samfundet. Jeg haaber, at det ærede Medlem, der nu tager Ordet paa Venstrepartiets Vegne, vil tage Afstand fra en saa perfid Maade at agitere paa overfor Socialdemokratiet og Regeringen.

Som jeg har nævnt, gaar Lovforslagets § 15 altsaa ud paa til Forskel fra Forslaget i Fjor, at Renten for Laanene fastsættes til 5 pCt. i Stedet for $5\frac{1}{2}$ pCt. Jeg skal ikke fortsætte den Diskussion om Nødhjælpsarbejder kontra Ikke-Nødhjælpsarbejder, som har været ført saa mange Gange før, men skal kun sige, at den ulykkelige Bestemmelse, som jeg meget godt forstaar blev indsat i sin Tid i § 32 i Arbejdsløshedsloven, om, at Betingelserne for Nødhjælpsarbejder skal være stillet saaledes, at det stadig har Interesse for Arbejderne at søge Beskæftigelse ved andet Arbejde, i Virkeligheden gør Nødhjælpsarbejder til det mest uøkonomiske, man kan tænke sig. Naar Arbejderne bestandig gaar fra deres Arbejde, kommer der den store Skiften af Arbejdere, som netop er det — det har vist sig Gang paa Gang —, der fordyrer Arbejderne rundt omkring, og det har ogsaa vist sig, at dette Forhold derfor har gjort, at Begejstringen for Nødhjælpsarbejder rundt omkring er taget af.

Jeg vil gerne slutte, som jeg begyndte, med en Anmodning til alle Rigsdagens Partier om at deltage i det storstilede Forsøg, der her gøres paa ikke alene at lette den nuværende Arbejdsløshed, men ogsaa at fremme Produktionen i det danske Samfund i Fremtiden, og jeg vil bede dem om at